

Markéta Lukášková



InTyMně

motto

InTyMně

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Markéta Lukášková

InTyMně – e-kniha

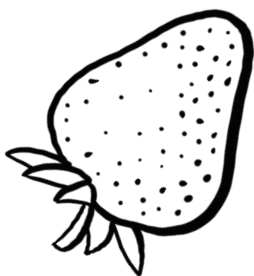
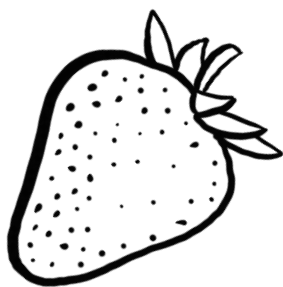
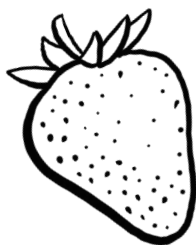
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.

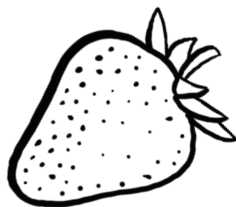
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA**

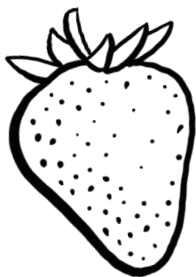
InTyMně



**Markéta
Lukášková**



InTyMně



Praha 2019



Věnováno mně. Všem mým mladším a menším já, který se v nějakou dobu necítily dobře. Tohle je dodatečný objekt pro ně. A pro všechny, co se v nějaký části téhle knihy najdou.

© Markéta Lukášková, 2019

Illustrations © Barbora Hermanová, 2019

ISBN tištěné verze 978-80-267-1645-7

ISBN e-knihy 978-80-267-1681-5 (1. zveřejnění, 2019)

Opožděná a ukradená

Moji rodiče se seznámili na vysoké škole.

„Mámu jsem si vyhlídnul už u přijímaček, měla na sobě něco růžovýho.“

„To si ani nepamatuju.“

„Tak jsem to na ni zkoušel, a ona mě nechtěla. A to jsem kvůli ní na chmelu dokonce přešel z kombajnu na pole!“

„No nechtěla jsem ho, protože byl hrozně nemoder-
ní. Kamarádky mi říkaly, proč ho nechceš? Vždyť on
tě tak miluje! A já říkala, tak se na něj podívejte, jak
je divnej.“

„Já jsem jak blbec doučoval její kamarádku matiku,
aby si mě všimla! Jednou jsem dokonce koupil lístky
na Cimetrany a ona se na mě vykašlala, a já pak musel
jít do divadla s Kokešem.“

„Já s tátou tehdy nechtěla jít, protože venku přšelo
a hrozilo, že budeme muset jít pod jedním deštníkem.“

„A jednou, to jsme byli v hospodě a máma odešla s ci-
zím klukem!“

„Ale to jsme spolu přece ještě nechodili.“

„Pro mě už jsme spolu chodili! Ale Špalová mi říkala, že tehdy s nim nic nebylo! Bylo?“

„Já nevím, já už si to nepamatuju, ale pamatuju si, že jsem tehdy ztratila hodinky.“

„My tam pak seděli s Vaňkem zhrzený, že nás všechny holky opustily, já se opil a málem nedal test z fyziky.“

„Já byla tehdy jak dělo a cestou domů jsme pálili ruský vlajky.“

Vypadalo to beznadějně, ale táta mámu nakonec sbalil, a tak jsem se naštěstí mohla narodit. Ještě než se to stalo, udělala máma pár týdnů předtím státnice. Říkala, že stačilo, že na technický škole na začátku parného léta přišla před komisi holka na rozsypání, a oni se tak báli, aby jim tam neporodila, že jí to radši rychle dali, a šla. Přenášela mě pak chudák asi čtrnáct dní a mám dojem, že tam někde začalo moje chronický chození pozdě.

Krom toho, že jsem se málem nenarodila, jsem taky jednou málem umřela. Jako malinká jsem si totiž ráda hrála s matrjoškou, tou nejmenší ze všech, a říkala jsem jí Chudáček. Jednou jsem takhle přišla za rodičema a řekla jim: „Já jsem spolkla Chudáčka.“ A oni mi to nejdřív nevěřili, a pak zjistili, že opravdu nikde není, a jeli se mnou k doktorce. Ta jim poradila, ať prostě čekají, až se Chudáček objeví. A tak naši čekali několik dní a Chudáček se nakonec opravdu objevil. Umyli ho a já si s ním hrála dál. A pak, že kam Rusové šlápnou, odtamtud už se nehnou.

Po traumatu s Chudáčkem přišlo ještě jedno velký drama, a to když mě unesli. Máma mě totiž jednou nechala v kočárku před obchodem a šla nakupovat. Zaprvý se tehdy s kočárkama do obchodu nedalo jít, protože se tam nevešly, a zadruhé se to tak tehdy dělalo. Před obchodama stávala spousta kočárků, když děti brečely, kolemjdoucí je třeba pohoupali nebo povozili, nikdo se nebál, že by se něco strašného stalo. Máma tehdy zaběhla do drogerie v Družbě, tehdejším obchodním domě u nás v Budějčích, a když po deseti minutách vyšla ven, já tam nebyla.

Ten pocit, jakéj asi v tu chvíli měla, bych v životě nechtěla zažít. Začala pobíhat okolo a hledat mě, nikdo nic nevěděl a mobily neexistovaly, ani internet, zavolala proto z budky policajty a taky babičce. Táta byl na vojně, a dovolat se mu jen tak nedalo. Policajti přijeli a řekli mámě, ať s nima jede na stanici sepsat protokol. Musela jednoho z nich přemluvit, aby tam zůstal a hledal mě v okolí, a s druhým odjela na stanici.

Na stanici se snažila v šoku s pláčem popsat, jak jsem vypadala a co jsem měla na sobě, a policista jí furt opakoval: „Paní, nebrečte nám tady.“

Vyhlásilo se po mně pátrání v autobusech MHD a máma jezdila s policajtama autem v okolí Družby a vzpomněla si na to, jak se po městě vykládá, že v týhle oblasti se kradou děti, a bylo jí najednou jasný, že je to určitě pravda a už mě nikdy neuvidí.

Když se vrátili na stanici, zvonil telefon a policajt řekl: „Tak ji asi našli.“ Jeho kolega, co zůstal na místě obřího únosu století, mě našel i s kočárkem v průchodu

jednoho paneláku poblíž, seděla jsem prej rozesmátá, jen jsem měla trochu poškrábaný tváře a ani z kočárku se nic neztratilo.

Máma z toho potom měla chudák trauma, volala tátovi na vojnu, aby mu řekla, co se stalo, a táta šel za náčelníkem štábu, jestli by nemohl dostat propustku.

„Cože vám unesli? Dceru? Tak jedte...“, řekl na to náčelník a táta jel.

Dodneška vlastně nikdo neví, kdo mě tenkrát „unesl“, možná to byly jen nějaký děti, který si chtěly povozit kočár, ale na mně to evidentně žádný následky nezanechalo. Celej tenhle incident se stal v září 1989.

Chvilí nato, když mi byl rok a tři měsíce, jsem pomáhala během sametové revoluce svrhávat komunisty. Seděla jsem tehdy tátovi na ramenou, okolo ruky mi uvázali balonek a já byla šťastná a vykřikovala: „Ať žije Havel!“

Nikdo mi tu historku nevěří, protože v tak útlém věku jsem prý nemohla ještě mluvit, natož souvisle, ale já si to pamatuju stejně jasně jako třeba seznam dabérů seriálu *Beverly Hills 90210* nebo celou německou báseň *Lorelei* od Heinricha Heineho. Všechny tyhle věci v mém mozku zabírají místo, kde normální lidé uchovávají termíny odevzdání daňového přiznání, data narození svých blízkých nebo vlastní telefonní číslo. Havel se mi tehdy do paměti uložil, a když jsem pak v první třídě seděla v lavici vedle spolužačky Terezky, občas během hodiny jsem na něj hleděla a v duchu si říkala, ať hlavně teda žije. Byl to hrdina, všechny nás zachránil, nevěděla jsem přesně proč, ale na té fotce

se tvářil moc mile, a když byl v televizi, byl legrační. Co víc jsem si jako dítě mohla od prezidenta přát?

Před základkou ale byla ještě školka, tam jsem byla moc spokojená. Tedy až na chvíle, kdy nám nosili svačinku, to byly pokaždý namazaný chleby posypaný strouhaným eidamem, a já mívala fakt hlad, jenže jsem mívala taky spolužačku Věrušku a Věruška byla tank. Vždycky nám téměř všechny chleby snědla, a já jsem proto během pár týdnů musela vyvinout speciální taktiku, abych si obhájila aspoň jeden krajíc. Čapla jsem chleba, olízla ho a pak na Věrušku křičela, že tenhle už je můj, protože jsem si ho olízala. Když nad tím teď tak přemýšlím, totéž se vlastně děje celý zbytek života i v partnerských vztazích.

Ve školce bylo samozřejmě nejvíc, když někdo nešel po obědě spát, protože šel domů po o. Ten, kdo šel po o, to ostatním hlásil hned ráno mezi dveřmi, aby bylo jasné, že ten den vládne. Ten pocit triumfu a nadřazenosti, kdy si ostatní spolužáci museli sundávat vroubkovaný punčocháče a rovnat si je na židličky a přesouvat se do postele, zatímco já, která jsem šla po o, jsem seděla opodál a pohrdavě je pozorovala... to bylo něco, pro co stálo za to žít.

Ve školce jsem taky prožila svoji první lásku – spolužák Lukáš mě miloval tak moc, že mě vždycky celé dopoledne honil dokola na koberci a pak – když jsme ani jeden nešli po o – jsme leželi v postýlkách a strhávali ze sebe peřinu. Po několika týdnech běhání a strhávání Lukáš usoudil, že je třeba náš vztah posunout dál, a přinesl mi snubní prstýnek s růžovým kamínkem

a řekl, že si mě vezme za ženu. O deset let později jsme se s Lukášem potkali na stejném gymnáziu a shodli se, že zasnoubení už se asi promlčelo, on navíc mezi tím stihnul zjistit, že je spíš na kluky, a ze svatby tudíž pravděpodobně nic nebude.

Posranej hroch a pitomý zajíčci

Velikou a zásadní roli v mém předškolním a školním životě hrálo bytí venku. Mobily ani počítače nebyly, TV Nova teprve začínala a já beztak měla ty nejlepší kamarády. Tak zaprvý, u nás v paneláku jsme na jednom patře bydlely tři holky, já a dvě Lucky. Obě Lucky byly super a s oběma jsem se kamarádila stejně, i když s jednou trochu víc, ale to ta druhá nesměla vědět. S jednou z Lucek jsme měly mezi byty zapojený dětský telefon, kterým jsme si volaly, když jsme se chtěly vidět. Byla to zábava do doby, než ho její táta vyrval ze zdi a schoval, protože ho štvalo zvonění. S Luckama jsme se vždycky sešly u jedné z nás doma a pouštěly si na gramofonu desku *Písničky z rosy* a tancovaly.

Rodiče Lucek se kamarádili s našima, což se vyplatilo hlavně jednou v noci, když táta zapíjel narození sestry a vzbudil všechny na patře, aby si připili, a pak mu praskly kalhoty a sousedka mu je musela zavázat na gumu. Babička ho potom našla spát nahého v obýváku na podlaze a budila ho, aby dojel pro mámu do porodnice, a mamce do porodnice volala ubřečená, že to po něm nemůže chtít, když se takhle vožral. Máma se zacho-

vala jako správná praktická žena, posadila tehdy tátu se sestřičkou dozadu a odřídila to z porodnice sama.

Venku jsme byli v různých partách. Já vždycky hrozně obdivovala Helenu, která měla klíče od baráku zavázaný na tkaničce od bot a uměla točit nejrychlejš s kolotočem. Hráli jsme krvavý koleno a skákali gumu a hledali duchy. Taky jsme hodně času trávili v telefonních budkách a vytáčeli neznámý čísla nebo si hledali legrační jména ve Zlatých stránkách a volali jim. Chudák pan Ovád tehdy musel vyslechnout patnáct hovorů týdně, které začínaly hihňáním a pokračovaly slovy: „Dobrý den, je tam pan Hovado?“ a rychlým zavěšením sluchátka.

Když jsme nevěděli, kolik je hodin, tak jsme se ptali, když nás máma chtěla zavolat domů, prostě vykoukla z okna a zavolala nás domů. Blbý bylo, když jsme byli na opačnou straně baráku než okna, protože tam bylo jen okno na chodbě a tam často stál a kouřil pan Chládek, a máma tak na nás nemohla volat.

Důležitý taky bylo umět dobře přemlouvat. Když někdo chtěl zůstat venku dýl, než máma řekla, že může, povolal kamaráda, kterej zazvonil na zvonek a začal mámu přemlouvat, aby Markéta mohla být ještě chvíli venku. Občas to zabralo a občas ne, v tom bylo velký vzrůšo.

Venku u baráku jsme prožívali i dramata. Mája z vedlejšího paneláku těžce onemocněla a najednou jsme ji vídali mív a mív, pak začala chodit ven s šátkem na hlavě a my děti jsme věděly, že má rakovinu, a strašně nás to děsilo. Vídaly jsme Máju s maminkou, jak jezdí

sanitkou do nemocnice, a časem přestala nosit šátek a zase jí začaly růst vlasy, takže se vyléčila.

Strašná tragédie se stala jednou, když nám u pane-láku pokáceli vysokej strom a nechali ho tam ležet. My děti jsme si na tý obří kládě vesele hrály, podlejšaly ji a vypadalo to, že tam zůstane už navěky. Bohužel nezůstala. Jednoho dne se pohnula a zavalila při hře mladší sestřičku kluka z vedlejšího baráku a ta holčička to nepřežila. Potkávala jsem pak její rodiče ubrečený a její brácha, kterej míval odstátý uši a pak mu je v nemocnici přiřili, potom dlouho nechodil ven.

Nikdy jsem bohužel nebyla v tý partě, co má super kola. Tehdy začalo bejt v módě horský, a já měla takový pitomý holčičí růžový bez převodů a všichni ostatní měli horáky s převodama. Dost jsem tím trpěla a musela doma strašně moc přemlouvát, abych taky měla horáka. Když jsem ho pak dostala, vůbec jsem na něm nejezdila.

Sportovní výkony byly venku vůbec dost důležitý. Jak kdo rychle běžel, když byl krvavý koleno a lampa zhasla, jak dlouhý kroky uměl při čapích, když jsme hrály Honzo, vstávej, kdo uměl balancovat na klandru (já ne a několikrát jsem se opravdu ošklivě narazila v místech, kde to třeba kluky bolí nejvíc)... Největší frajer byl Péťa z našeho baráku, co uměl vyšplhat na pouliční lampu. Já jednou chtěla rychle seběhnout z kopce a na konci jsem zakopla a plácla sebou do bahna a pak jsem ubrečená, zabahněná stála před domovníma dveřma a máma se mě tak štítla, že mě vůbec nechtěla pustit dovnitř.

Během toho všeho jsem se seznámila i s Terezkou, byla větší a závodně plavala a já k ní měla velké respekt. Když jsem pak v první třídě první den viděla, že Terezka sedí sama v lavici, neváhala jsem ani vteřinu. S Terezkou nás pojilo velké přátelství. Bydlela navíc hned ve vedlejším paneláku, takže barbíny nebylo třeba přenášet moc daleko. Její táta byl voják, vždycky odjížděl ze sídliště autem někam na misi a měl kufr plný paštik a konzerv a já mu to moc záviděla, protože doma mi máma vždycky vařila samý kapusťový karbanátky a párky s kaší jsme měli jen za odměnu.

V první třídě nás s Terezkou vzal můj táta do cirkusu a o přestávce jsme se šli podívat ven před šapitó, kde měli v ohrádce hrocha. Byla tam spousta dětí a všechny si toho hrocha chtěly pohladit.

„Nehladte toho hrocha po zadku,“ říkala výhruzně ošetřovatelka, ale nikoho to moc nezajímalo.

Já měla tehdy na sobě krásnou sváteční bílou halenku s límečkem a růžovou jahůdkou, co mi ušila babička, připadala jsem si v ní úplně jako princezna. Stála jsem tehdy před tím cirkusovým šapitó v tom nejhezčím oblečení s nejlepší kamarádkou uprostřed nejlepšího představení. Byl to nejlepší den. A pak nás všechny od hlavy k patě posral hroch. Sněhobílá halenka byla vmžiku hnědá a já se najednou ocitla v maringotce, kde mi ošetřovatelka, co smrděla po cigaretách, otírala halenku starým hadrem, se kterým asi jinak otírala hrocha, a nadávala, že si za to můžem sami, že nás ten hroch posral.

Jak správně tušíte, druhá půlka cirkusu stála za hovno, a tak jsme si dali na zlepšení nálady zmrzlinu, která vypadala moc dobře, ale chutnala trochu divně. Jeli jsme pak domů, posraní od hrocha, a když už to vypadalo, že se nemůže posrat nic dalšího, Tereзка najednou řekla, že se jí chce moc na záchod. Táta na to šlápnul a prosil ji, ať vydrží. Vydržela. Až k výtahu v jejich paneláku to vydržela, pak už ne. A tak můj táta ten den stoprocentně vyhrál nějakou imaginární soutěž o otce roku, když Terezku vracel její mamince – posranou od hrocha a posranou od Terezky. Ještě že táta voják byl tehdy v Jugoslávii.

Ve druhé třídě mě paní učitelka přesadila do první lavice vedle Janičky. Janičce se říkalo Janičko a mně se říkalo Markéto. Janička, když se hlásila, tak jí ruka směřovala kolmo ke stropu a měla vždycky vztyčené dva prstíčky, nikdy tři, nikdy jeden, nikdy nemávala rukou paní učitelce před obličejem, aby si jí všimla, jak to dělala Markéta. Janička byla vzor, nosila dva culíky s geometricky přesnou pěšinkou uprostřed, brýličky s kulatýma obroučkama a sukně s mašlí. Vypadala trochu, jako kdyby vypadla z nějakého perverzního hororu o oživlých panenkách. Na nose měla pihy, samozřejmě byly uskupené do pravidelných obrazců, a kdybyste je pospojovali tužkou, uviděli byste nápis MILUJI ŠKOLU.

Vždy na konci vyučování nám paní učitelka rozdávala obrázky s razítkem zajíčka. Kdo se ten den choval hezky a nezlobil, dostal zajíčka. Když jste získali pět zajíčků, dostali jste pochvalu do notýsku, a to byla velká

věc. Nedostat zajíčka bylo selhání. Janička dostala zajíčka VŽDYCKY, já v podstatě NIKDY. Pět zajíčků jsem za obalem notýsku strádala vždycky tak měsíc, mezitím Janička napráskala pět pochval, jako by se nechumelilo. A tak jsem každé odpoledne šla ze školy domů a přemýšlela, co jsem udělala špatně, že toho pitomýho zajíčka zase nemám. Paní učitelku jsem měla ráda, i když mě štvalo, že si při vyučování občas kouše řetízek a na tělocvik si nepřevlíká džíny. Mrzelo mě, že ona mě ráda nemá a že se nikdy nebudu umět hlásit kolmo ke stropu jako Janička. Dneska je z Janičky alternativní lesní žena a podle pravítka v jejím životě není vůbec nic. Konečně bychom si nejspíš rozuměly.

Simulant a hypochondr

Velkou a důležitou kapitolou v mém životě jsou nemoci. Byla jsem nemocná pořád a byly to na střídačku angíny a záněty středního ucha. Jsem si stoprocentně jistá, že ani porod nemůže bolet tolik, jako když vám píchají ucho, ta ukrutná omračující bolest, co vám vyjede od ušního bubínku až do konečků prstů u nohou, to bylo něco, co mi jako dítěti způsobovalo noční můry. Často když mě začalo bolet v noci v posteli ucho, jsem našim nic neřekla a svíjela se v křečích a brečela a mlátila se do hlavy a čekala, až ta bolest vygraduje a bubínek mi praskne, i to všechno bylo lepší než jet s tátou na pohotovost a nechat si to ucho píchnout.

Vždycky to mělo stejnej scénář – vstát z postele, jít za našima, přes noční košilku oblíknout bundu a kalhoty, brečet cestou na pohotovost a v čekárně potom dojít na level totální hysterie a zajíkávého dusivýho pláče. A pak už jen smrad, ordinace, já v křesle tátovi na klíně a zvuk tý podělaný jehly v mém uchu, jak se přibližuje k bubínku, a pak bolest, ze který mi bylo na omdlení, a pak úleva, tamponek do ucha, krev.

Markétko, už to máš za sebou, ještě mrknem do druhého ucha. A často se stalo, že ačkoliv se druhé ucho tvářilo zdravě, byl v něm taky zánět, tak se píchlo rovnou taky, ať je klid. Tohle všechno se dělo prakticky každéj měsíc a jediný dobrý, co mi to do života přinášelo, bylo následný stonání doma. Já na gauči v obejváku pod peřinou a všechny videokazety světa.

Samozřejmě jsme s tátou tehdy chodili pravidelně do videopůjčovny a všechno, co jsme si půjčili, jsme pak doma přehráli na naše kazety. Časem to podle táty už nešlo, protože se to prej na těch půjčených kazetách dalo poznat, že je někdo okopíroval, ale možná mi to říkal jen proto, že už se nám nové kazety prostě nevešly do skřínky.

Když jsem marodila, pouštěla jsem si všechny nejlepší pohádky a filmy, měla jsem v tom určitej systém, mělo to pořadí, gradaci. Nejhorší bylo, když jsem marodila míň dní, než jsem si s těma kazetama naplánovala. Ale to se moc nestávalo, protože jsem marodila skoro pořád. Když ne s ušima, tak s angínou, a když ne s angínou, tak třeba s krkem.

Děla se mi totiž taková zvláštní věc, jednou začas jsem si šklubla krkem a on se zablokoval a já s ním nemohla hejbat a mamka mi na něj musela mazat takový smradlavý bahno, co předtím rozehrála v mikrovlnce. Když si vybavím svoje dětství, dost silně ho smrad tohohle bahna doprovází, k tomu taky smrad česneku, protože to byl nejlepší způsob, jak zabránit zánětu v uchu, aby se rozšířil. Rozdrtit česnek, dát do obinadla a strčit do ucha, k tomu na angínu jíst z hrnečku cibuli s medem.

Nejhorsí bylo, že mě všechny tyhle nemoci zchvátily vždycky, když jsme někam odjeli. Třeba k moři nebo na lyže nebo na vodu. Ať jsme byli kdekoliv, jelo se se mnou na pohotovost píchat ucho a já už měla kvůli tomu v útlým dětství ze všech cest a dovolených takový nervy, že jsem vždycky radši chtěla zůstat doma.

Kvůli těm pitomejm uším jsem navíc musela pravidelně chodit k paní doktorce, aby mi je profukovala, protože zalejhaly, a já skoro neslyšela. Vždycky jsem si sedla do křesla, ona mi dala k nosu takovej velkej balonek a já musela říct slovo „kráva“, a jak jsem řekla to „-va“, tak ona foukla balonkem a mně to prolupalo uši tak, že to muselo bejt slyšet až na chodbu. Pak mi do těch uší dala nějaký kloboučky, zapnula přístroj s obrazovkou a říkala slova a já je musela opakovat a na tý obrazovce se ukazovalo, jak moc jsem hluchá.

Abych už neměla tolik angín, sebrali mi oboje mandle. Jedny mi brali v narkóze a ty druhý, ty mi brali bez narkózy, asi jako všem dětem. Stála jsem tehdy s mamkou v nemocnici v pyžamku ve frontě před sálem a čekala, až na mě přijde řada. Vstoupily jsme do tmavý místnosti a nějaká sestřička si mě posadila na klín a hrozně pevně mě stiskla rukama. Já na ni křičela, že to bolí a že se klidně podržím sama, ale nevěřila mi to a stiskla mě ještě víc. A pak přišel doktor se skalpelem, co mi strčil do pusy, a pak už se mi z pusy jen valila spousta krve a já brečela a dusila se a pak mě mamka převlíkala do čistýho pyžama v nějaký místnosti a říkala, že už to mám za sebou. Následující dny jsem nemohla polykat velký sousta a v nemocnici nám dávali